

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/18/2021
Identifikačné číslo spisu: 4418203225
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4418203225.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Československej obchodní banke, a.s., so sídlom v Prahe, Radlická 333/150, Česká republika, IČO: 00 001 350, zastúpenej Mgr. Lenkou Heřmánkovou, advokátkou v Bratislave, Košická 5590/56, proti žalovanému E. M., bývajúcemu v X. B., E. XXXX/XX, o zaplatenie 21.800 CZK s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Csp/62/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/6/2020 z 13. augusta 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 14Csp/62/2018-359 zo 16. septembra 2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 21.800 CZK s kapitalizovaným zmluvným úrokom vo výške 4.873,86 CZK od 21. augusta 2003 do 11. júna 2018, s kapitalizovaným zmluvným úrokom z omeškania vo výške 1.394,04 CZK od 29. júla 2017 do 11. júna 2018, s 8,05% úrokom z omeškania p.a. zo sumy 20.000 CZK od 12. júna 2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom sp. zn. 9Co/6/2020 z 13. augusta 2020 rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) potvrdil ako vecne správny a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci potrebný pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a dospel k správnym skutkovým záverom.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie a navrhol ho spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 419 e/ a § 420 f/ CSP. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e/ CSP uviedol, že v predmetnom spore rozhodovala na súde prvej inštancie sudkyňa, ktorá mala voči nemu, resp. jeho právnenému zástupcovi zjavne nepriateľský postoj, ktorý sa prejavil v inom spore a odvolací súd sa touto námietkou nezaoberal. Námietka žalovaného ďalej smerovala k porušeniu práva na spravodlivý proces spočívajúceho v nepreskúmateľnosti rozhodnutia, nesprávnom hodnotení dôkazov, v spochybňovaní vykonania dôkazu a v porušovaní princípu rovnosti zbraní.

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Dovolací súd posudzoval v prvom rade prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľom z § 420 písm. e/ CSP, keď namietal vadu vylúčeného sudcu a nesprávne obsadeného súdu.

12. V zmysle § 420 písm. e/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

13. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ Občianskeho súdneho poriadku, posúdiť túto otázku samostatne. Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420

písm. e/ CSP.

14. V danom prípade pri námietke podľa § 420 písm. e/ CSP dovolateľ vyvodzoval vadu nesprávne obsadeného súdu z toho, že v predmetnom spore rozhodovala na súde prvej inštancie sudkyňa, ktorá mala voči nemu, resp. jeho právnenému zástupcovi zjavne nepriateľský postoj, ktorý sa prejavil v inom spore (totožných sporových strán) tým, že pri vyhlasovaní rozsudku sudkyňa nevyhlásila rozsudok spôsobom predpísaným zákonom, konkrétne v rámci stručného odôvodnenia vyhláseného výroku rozsudku po prvej vete odôvodnenia skonštatovala, že jeho právneho zástupcu (toho istého ako v danej veci) odôvodnenie nezaujíma, takže sa ho dozvie v písomnom vyhotovení rozsudku.

15. Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti (§ 52 ods. 1 CSP). V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie (námietku), ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú (§ 52 ods. 2 CSP). Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 1 CSP). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 3 CSP).

16. V zmysle uvedených ustanovení je právne významný vzťah sudcu buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k účastníkom konania (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k účastníkovi konania určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý bolo možné pochybovať o jeho nezaujatosti) alebo k zástupcom účastníkov konania. Samotné pochybnosti účastníka o existencii takéhoto vzťahu sudcu nie sú určujúce; rozhodujúcim je, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne zakladať legitímne pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Ustanovenie § 49 ods. 2 CSP ale jednoznačne vylučuje z dôvodov zakladajúcich zaujatosť sudcu tie okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. A práve také okolnosti uplatnil dovolateľ v danom prípade („povinnosť vyhlásiť celý rozsudok, teda nielen výrok a neúplné odôvodnenie, ale aj poučenie o opravnom prostriedku a o možnosti exekúcie“ - pozri podanie č. I. 358b spisu, a to v inej právnej veci totožných sporových strán prejednávanej tou istou sudkyňou). So zreteľom na podstatu, obsah a predmet námietky dovolateľa (toho, čoho sa týka) súd prvej inštancie, ako i odvolací súd správne naň neprihliadol a o vylúčení namietanej sudkyne ani nerozhodovali. Je otázne, či dovolateľ vôbec namietal existenciu relevantného vzťahu sudkyne k nemu. Vychádzajúc z obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) jeho procesného úkonu, v ktorom sa ohradil voči prístupu sudkyne k jeho právnenému zástupcovi pri vyhlasovaní rozsudku v inej právnej veci totožných sporových strán, sa javí (čo ozejmil až v dovolaní), že mu prekážalo, ako s ním „komunikovala“. Treba preto uviesť, že i keby slovné vyjadrenia vec prejednávajúcej sudkyne pri vyhlasovaní rozsudku („vás to nezaujíma, nebudem to ďalej hovoriť“ - pozri podanie č. I. 358b spisu) neboli vo vzťahu k právnenému zástupcovi korektné, nešlo by ešte bez ďalšieho o dôvod pre jej vylúčenie v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Tým, pravda, nie je dotknutá možnosť dovolateľa ako sporovej strany inými prostriedkami a s inými dôsledkami upozorniť na správanie sudkyne.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ CSP, preto prípustnosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia z dôvodu, že rozhodoval vylúčený sudca (sudkyňa), nie je daná.

18. Dovolací súd posudzoval aj prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľom z § 420 písm. f/ CSP.

19. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním

využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

21. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

22. V súvislosti s námietkou žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

23. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

24. Dovolací súd považuje za potrebné tiež poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

25. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozsudku rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a rozsiahlo sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného (ods. 8 až 31 napadnutého rozsudku). K nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolateľ v dovolacom konaní neuviedol žiaden konkrétny relevantný dôvod, neuviedol v čom má spočívať nedostatočnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia

rozhodnutia, pričom sám v dovolaní reprodukoval, ako sa odvolací súd vysporiadal s jeho odvolacími námietkami, s ktorým vysporiadaním len nesúhlasí, čo bez ďalšieho nemôže vyvolať namietanú vadu. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

26. V súvislosti s námietkou dovolateľa o pochybení odvolacieho (i prvoinštančného) súdu v procese dokazovania (len čo vzniesol nejakú námietku, dostala druhá strana možnosť reagovať, namietané veci napraviť a konalo sa ďalej), najvyšší súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu (v danom prípade namietaného 230-stranového listinného dôkazu, podľa žalovaného plného ťažko zrozumiteľných čísel, bez jeho vysvetlenia žalobcom, ktorý dôkaz súdu predkladal, pri súčasnom nepodloženom pochybnovaní naštudovania tohto listinného dôkazu súdom). Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v predmetnej veci však dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

27. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP).

28. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukkoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach o ktorých rozhoduje civilný súd (PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017).

29. Žalovaný v súvislosti s porušením rovnosti sporových strán pred zákonom namietal nesplnenie procesnej podmienky nepodpísaním žaloby právnu zástupkyňou žalobcu, ktorým nedostatkom sa súd prvej inštancie nezaoberal a odstránený bol až odvolacím súdom, ktorý vyzval žalobkyňu na predloženie žaloby s originálom jej vlastnoručného podpisu, na čo žalobkyňa žalobu vlastnoručne podpísala. Podanie adresované súdu musí spĺňať všeobecné náležitosti podania stanovené ustanovením § 127 CSP, medzi ktorú náležitosť podania patrí i podpis žaloby. Ak podanie neobsahuje podpis toho, kto podanie robí, je možné ho následne na výzvu súdu doplniť. Ak podávateľ výzve súdu vyhovie a podpis doplní, budú účinky podania zachované k okamihu podania, nie až pripojením podpisu. V danom prípade súdom,

ktorý vyzval žalobcu na odstránenie vady podania spočívajúcej v absencii jej podpisu bol odvolací súd, keďže súd prvej inštancie si túto povinnosť, ktorú mu ukladá sám zákonom (§129 ods. 1 CSP) nesplnil, čo ale napravil súd odvolací, čo zákonodarca nevyklučuje, napokon samotné ustanovenie § 378 ods. 1 CSP ukladá v odvolacom konaní primerane použiť ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie (výnimkou sú len ustanovenia o zmene žaloby, ako i vzájomnej žaloby a ustanovenia o pristúpení subjektov do konania, čo ale nie je daný prípad). V danom prípade potom vyzvaním žalobcu odvolacím súdom na odstránenie odstrániteľného nedostatku žaloby nemožno považovať za porušenie rovnosti sporových strán pred súdom, ale povinnosť súdu takto procesne konať. Najvyšší súd v tejto súvislosti akcentuje, že nedostatok podmienky konania podľa § 161 CSP nie je vadou žaloby z hľadiska jej správnosti či úplnosti a vada žaloby naopak nepredstavuje nedostatok podmienky konania.

30. Ďalej už len všeobecná námietka žalovaného týkajúca sa aplikácie českých právnych predpisov na predmetnú vec, s vytknutím súdu, že neuviedol z akého zdroja čerpal, čím mu mala byť znemožnená akákoľvek možnosť procesnej obrany, bez vysvetlenia v čom vidí nesprávnosť vysporiadania sa s touto námietkou odvolacím súdom v napadnutom rozsudku a predovšetkým bez bližšej konkretizácie ako sa takýto podľa neho vadný postup negatívne prejavil do jeho práva na spravodlivý proces, nie je spôsobilá založiť prípustný dovolací dôvod. To isté platí aj pre námietku nerozhodnutia o zmene žaloby, rovnako koncipovanú. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane sporu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, je totiž nevyhnutné posudzovať samotnú intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti samotnej strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. I keď by súd nepostupoval správne, ale v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu nedošlo k takej intenzite zásahu, že ho nemožno hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces, nie je na mieste, aby došlo k naplneniu predpokladov pre tento dôvod zmätočnosti.

31. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

32. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.